

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Tractatus Primi Pars I. de Servitutibus Prædialibus, Usufructu, & utroque Retractu, Pars II. de Emphyteusi, Pars III. de Locatione & Conductione

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1691

Disc. LVIII. Romana concursus creditotum. De concursu creditorum emphyteutæ in pretio rei emphyteuticæ habentis prohibitionem alienationis & hypothecationis sine assensu Domini, An creditores ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74102)

distinctionem text. in d. l. unum ex familia §. 1. ff. de leg. 2. cum qua transeunt communiter Doctores in his terminis emphyteuticis latè & magistraliter deducti per Rotam in Romana emphyteusis 28. Novembris 1653. coram Verospio & generaliter in Romana dotis 15. Junii 1643. & 15. Maii 1656. coram Cerro, quarum prima est 205. par. 9. rec. & sæpè in aliis, ac habetur latus tractatum in Romana legitima de Ludovisus sub tit. de legitima, ita ut tali casu jure quodam successorio nominantis potius nominatus haberet, & consequenter intraret Bulla Pii.

- 12 De eadem conclusione de qua num. 5. & quod nullitas alienationis non allegetur nisi à domino.
 13 Declaratur, & quando id procedat.
 14 Sub hypotheca generali non veniunt bona emphyteutica prohibita obligari.
 15 Extenditur ratio ob quam stante prohibitione res non cadit sub hypotheca sine assensu.
 16 De alteratione ob quam habentes assensum debent preferri.
 17 Declaratur conclusio, de qua numero 3. & 5.
 18 Declaratur conclusio circa commoditatem de qua num. 6.
 19 Declaratur conclusio de qua num. 7.

R O M A N A
 CONCURSUS CREDITORUM
 P R O
 CREDITORIBUS PAULI
 P A N I Z Z Æ
 Habentibus assensum,
 C U M
 CREDITORIBUS ANTERIORIBUS
 Sine assensu.

Casus decisus per Rotam pro creditoribus anterioribus sine assensu.

De concursu creditorum emphyteutæ in pretio rei emphyteuticæ habentis prohibitionem alienationis & hypothecationis sine assensu Domini. An creditores posteriores cum assensu habeant nec nè potioritatem adversus anteriores, qui illo careant.

S Y M M A R I V M.

- 1 **F** Acti series.
- 2 Deciso causa cum fundamentis.
- 3 Bona data in emphyteusim hereditariam cum facultate alienandi sunt hypothecabilia, & veniunt sub obligatione.
- 4 Assensus domini in hac emphyteusi non attenditur nec alterat, & nu. 9. ubi declaratur.
- 5 Prohibitio alienandi vel hypothecandi intelligitur pro solo interesse domini, & nu. 12. & 17.
- 6 Etiam in prohibitis hypothecari, cadit sub hypotheca commoditas. & num. 18.
- 7 Pretium rei emphyteuticæ non est emphyteuticum, sed liberum & allodialè vide num. 19.
- 8 De conclusione ubique recepta & practicata, quod in prohibitis creditores cum assensu vincunt anteriores illum non habentes, & de ratione.
- 9 Declaratur conclusio, de qua numero 4. quod assensus non alterat, nec est operativus, & expenduntur autoridades.
- 10 In concessione emphyteutica apponi potest prohibitio etiam hypothecæ.
- 11 Cessante prohibitione, res emphyteutica potest hypothecari, & cadit sub hypotheca.

Nter plura notabilis valoris bona, ex majorum successione, possessa per Paulum Panizzam, erat quædam conspicua domus versus fontem Trevii è conspectu Ecclesiæ Angeli Custodis, moderno tempore constructa in solo aliquarum Ecclesiarum in emphyteusim perpetuam hereditariam concessio, sub expressa prohibitione alienandi, hypothecandi, seu alias obligandi, tam ipsum solum, quam melioramenta seu domum desuper construendam, etiam sub pœna caducitatis. Cum autem dictus Paulus, jam de factò prefusus gravi ære alieno, adhuc tamen occulto, novas pecunias ad dissipandum, ad censum vel cambium quæreret, aliqui credere volentes personæ, satis idoneæ ac diviti reputatæ, volentes tamen magis cautè procedere, diligentias adhibuerunt apud administratores Ecclesiarum, de quarum directo dominio dicta domus erat, an de earum assensu alius census seu aliud debitum desuper contractum esset, & certiorari de negativa, sibi regulis & conclusionibus legalibus, eorum pecunias crediderunt, impetrato tamen assensu, inter quos fuit honorandæ memoriæ amicus meus Julius de Legibus, doctus, & diligentissimus causarum Patronus, qui ex pecuniis proprio labore partis, & quæ, verè in Curia, quoad viros integros, ac Dei timoratos, pretium sanguinis dici possunt, dedit ad censum seu cambium scuta bis mille, unde illi satis nocuit legum peritia; Detecta enim ad breve tempus gravi æris alieni mole, qua premebatur dictus Paulus, jam latitans seu profugus, formatoque concursu creditorum, ac venditis bonis de mandato judicis, ista præsertim domo pro scutis circiter 17. m. depositatoque pretio in Monte Pietatis, ad effectum liberandi creditoribus juxta anterioritatis vel potioritatis ordinem in forma; Cum ex graduatione, seu, vulgè cartono, pateret istos creditores cum dicta cautela assensus esse posteriores, ita ut atten. o solo ordine temporis remaneret exclusi ob insufficientiam bonorum, convolarunt ad potioritatem super illius domus emphyteuticæ pretio ratione dicti assensus eis competentem habiti (que desuper aliquibus disputationibus coram A. C. seu uno ex ejus locum tenentibus, coram quo dictus concursus efformatus erat, judex credens hunc punctum esse altioris indaginis, decretum provisionale, & cum clausula præservativa sine præjudicio jurium partium, decrevit deliberationem dicti pretii creditoribus in tempore anterioribus sub consueta cautione restituendo &c. unde propterea introducta per appellationem ab hoc decreto causa in Rota coram Emerix, datoque dubio petitorii, quibus scilicet dicta pecunia deberetur, sub die 15. Junii 1665, ad favorem eorundem in tempore ante-

asteriorum resolutio prodit, neque causa ulteriorem profectum habuit; ob superentam præsertim gravem infirmitatem & mortem dicti de Legibus.

Istius resolutionis præcipuum fundamentum fuit generalis regula, qui prior &c. ut inter hypothecarios, quales omnes erant concurrentes, qui prior in tempore sit potior in jure, non curata qualitate emphyteutica, & defectu assensus, quo anteriores cæbebant, quoniam cum ageretur de emphyteusi perpetua, & merè hæreditaria, cum explicita facultate vendendi, donandi, pignori, obligandi, ac ad libitum disponendi, ita bona remanebant de sui natura hypothecabilia ex deductis per *Morlin. de pignor. lib. 2. q. 8. n. 23. & 63. Rota apud Martin. Andr. dec. 105. nu. 12. cum seq. dec. 170. nu. 17. par. 9. rec.*

Et quoad defectum assensus, in decisione desuper edita, amplectendo ea, quæ deducebantur per scribentes pro eisdem in tempore anterioribus; dicitur quod stante bonorum libera dispositione, assensus domini directi non alterat naturam actus, neque aliquam potioritatem inducit, deducendo in idem auctoritates *Gratiani disc. 730. nu. 13. cum seq. Cancr. par. 1. variar. cap. 11. n. 13. de Marin. resol. 189. num. 53. lib. 2.*

Quo verò ad expressam prohibitionem alienandi, & hypothecandi in eadem investitura contentam, dicitur quod illa respiciat solum jus, & interesse domini directi pro laudemio, seu altera recognitione sibi debita, sed non alterat naturam emphyteusis, quoad concursum inter ipsos creditores ex auctoritate Rotæ apud *Martin. Andr. d. dec. 105. nu. 13. & d. dec. 170. nu. 18. & 19. par. 9. rec. repetita post Zacchi. de oblig. Camer. dec. 196. nu. 16. assignata ratione nè aliàs resuleret irreconciliabilis repugnantia inter præcedentem facultatem alienandi, & disponendi, ac istam prohibitionem, ponderando in simili deducta *dec. 232. nu. 22. cum seq. par. 9. rec. & in Romana præsentia de resolutione palatii 18. Junii 1657. coram Albergo.**

Et demùm quod in omnem eventum, ubi etiam ipsa res absque assensu hypothecari non potuisset, adhuc sub tali hypotheca, rectè cadit ejusdem rei emphyteuticæ commoditas, juxta plenè firmata in *Romana Salviani coram Cerro dec. 167. par. 9. rec.* Sive quod concursus non esset in ipsa res, sed in pretio, quod non habet naturam rei emphyteuticæ, vel feudalis, sed reputatur de bonis allodialibus, & indifferentibus, juxta *dec. 58. Manente*, cum qua simpliciter processum fuit.

Mihi in contrarium scribenti pro potioritate creditorum habentium assensum quamvis posteriorem, reflectendo etiam ad solam veritatem, resolutio non placuit, quoniam nimis in jure certa, atque in toto frequens & recepta est propositio, ut præsertim est in Tribunalibus Regni Neapolitani, ubi concursus sunt nimium frequentes, super patrimonii feudalibus illorum Baronum, ac etiam in Tribunalibus Hispaniæ cum possessoribus illorum primogenitorum & majoratum, & in ipsamet Romana Curia in frequentibus concursibus super pretio officiorum, ex iis, quæ pluries habentur *sub tit. de regalib. ad materiam officiorum.*

Quod in his bonis prohibitis, atque, ex legis, vel hominis dispositione in libero commercio, liberaque dispositione non existentibus absque alterius assensu, qui proinde animat & informat actum aliàs invalidum, creditores cum assensu, quamvis in tempore posteriores, vincunt anteriores absque assensu, à quo, non autem à facto partium delumendum est hypothecæ initium, ex ea clara & irrefragabili ratione,

quod creditores sine assensu habere non dicuntur hypothecam, in hujusmodi bonis imprimi prohibitam, & consequenter remanent merè chirographarii postponendi hypothecariis *Afflict. dec. 286. Preccis de subfeudis lib. 2. quæst. 30. Gau. de credito cap. 4. quæst. 11. nu. 1852. Theodor. alleg. 83. Georg. alleg. 18. Sakgad. in labyrint. par. 2. cap. 4. nu. 40.* & habetur deductum frequenter in sua materia *sub tit. de feudis, ac sub altero de Regalibus ad materiam officiorum* ut supra.

Et in specialibus terminis bonorum emphyteuticorum *late Bursatt. conf. 44. nu. 22. cum sequen.* ubi de concursu in bonis cujusdam alterius Panizzæ; *Fulgini. de emphyteusi tit. de alienat. q. 3. nu. 5.* ubi allegantur *Corbulus, & cæteri.*

Posita ista irrefragabili conclusione, ut dictum est, in foro controversiam amplius non admittente, hinc prorsus extraneam dicebam dictam propositionem per scribentes in contrarium deductam, & in decisione admittam, quod scilicet ubi actus licitè & sine assensu fieri potest, tunc ille desuper obtentus nihil operatur, neque juri alteri quæsitio præjudicat, quoniam propositio in suis casibus est vera, sed mihi videbatur claram fallaciam consistere in applicatione ad casum; Examinando siquidem auctoritates in proposito deductas, quatenus pertinet ad illam de *Martin. resol. 189. nu. 5.* prorsus extranea est à casu, agit enim de puncto, an & quando assensus præstitus per dominum super alienatione feudi importet implicitam refutationem in manu domini, & successivè, tanquam per omnimodam extinctionem juris alienantis, novam importet ex integro efformationem juris in persona in quam fit alienatio, & super qua ratione fundata est libertas acquirentis, de assensu ejus, ad quem pertinent, tam feuda quam officia, loca montium, aliæque jura regalia in commercio aliàs non existentia ut satis frequenter *dicto tit. de Regalibus ad dictam materiam officiorum ac alteram locorum montium,* atque bene à dicto auctore dicitur quod si agatur de refutatione facta in proximè successurum, dictus effectus ex assensu non resulet, quoniam est actus, qui nullo indiget assensu, ut potè sapiens magis præventivam successione ejus qui ex lege investituræ jam vocatus est, quam prohibitam alienationem, quoties tamen pure fiat, juxta ea quæ frequenter in hac refutationis materia habentur *sub dicto tit. de feudis, præsertim in Panormitana discursu 13. & in Romana pecuniaria de Pallavicinis disc. 76.*

Gratiani autem disc. 730. eodem nu. 13. & 14. expressè admittit dictam conclusionem, ut in bonis differentibus & prohibitis, anterioritas reguletur ab assensu, sed curat eam evitare ex facto, quod scilicet, quamvis ageretur de officio, in quo, ut potè de Regalibus, cadere solet eadem propositio, nihilominus supponitur, quod illud officium Notarii Capitolini, ut potè non vacabile, & ad hæredes transmissibile esset hypothecabile sine assensu, præsertim ad favorem ejusdem veadoris officii, dominium sibi pro pretio reservantis, & in propterea sublequens reservatio decreti ad favorem alterius creditoris præjudicare non debet.

Quidquid enim sit de veritate hujus assumpti in suo casu, de qua etiam satis dubitari potest, ex deductis in *Romana diminutionis pretii dicto tit. de Regalibus disc. 12. & alibi eodem tit. id procedit cum præsupposito hypothecabilitatis, ac liberæ dispositionis absque assensu, & sic est petere principium, atque supponere pro conclusione, id quod est in quæstione, an scilicet res esset necne hypothecabilis, ex quo assumpto resultat, una, vel altera conclusio respectivè.*

Idem

Idemque procedit quoad auctoritatem *Cancerii* lib. 1. variar. cap. 11. n. 13. ubi loquitur in terminis specialibus emphyteuticis, quoniam supponit liberam facultatem generaliter hypothecandi abique assensu, quæ posita, rectè inferri, quod subsequens hypothecario specialis cum domini assensu non tollit jus alteri creditori jam legitime quæ situm, secus clarè dicens *num. seq.* si talis assensus esset necessarius, & sic semper verum est, id pendere à dicto principio, an res abique assensu ex solo facto emphyteuta ceciderit necnè sub hypo. hec is anterioribus.

Istam verò domum non esse hypothecabilem, mihi videbatur incontrovertibile ob claram legem in investitura adjectam, per quam litteraliter, ac in verbis expressis id prohibetur, unde intrat regula textus *in l. ille aut ille ff. de legatis tertio*, quam receperunt est, in quibuscumque actibus, etiam inter vivos locum fortiri, quod in claris non intrent argumenta & interpretationes, ut *deus. 4. num. 14. par. 11. recent.* ubi concordantes. Neque de jure dubitandum est, investientem sibi bene visam legem rei suæ adicere posse ad pariter vulgarem regulam *text. in l. in rem mandata ff. de receptis arbitris*, potissimum non contradicente sed acceptante illo qui recipit seu qui aliàs contrahit, quamvis talis lex seu conditio per hominem adjecta, juris dispositioni adversetur, ex vulgari etiam regula, quod *parta derogant legibus*, Unde in fortioribus etiam terminis fundationis vel donationis Ecclesiarum, & juris patronatus receptam habemus conclusionem, quod accedente consensu Ordinarii, qui loco recipientis seu contrahentis in proposito stare videtur, patronus, vel fundator, adicere potest sibi bene visas leges & conditiones, quamvis juris communis dispositioni expressè adversantes. Multo magis dum hæc lex per hominem adjecta super prohibita rei emphyteutica alienatione, non adversatur, sed potius conformatur juris dispositioni, de qua *in l. finali Cod. de jur. emphyt.* ita qualiter ampliatæ, seu melius declaratæ, cum sola juris dispositione attentata illa prohibitio, ex magis communi & vera opinione percipiat alienationes veras & proprias per formalem translationem domini, non autem istas fictas & improptias ab hypotheca resultantes, quoniam cessante expressa prohibitione hominis non prohibetur emphyteuta rem emphyteuticam hypothecare, ex collectis per *Fulg.* de emphyt. tit. de alienat. quæst. 1. num. 238. nisi adsit prohibitio, quo casu licet referat dubitantes in ordine ad pœnam caducitatis *num. 240. & 241. at tamen num. 242.* per clatas auctoritates, ac etiam rationes id verius probat; Et de validitate hujus prohibitionis impediens ne hypotheca contrahatur plenè colligit *ad divisionator ad Bursat. decis. 749.* ubi concordantes.

Punctus igitur difficultatis residere solum videbatur in contradictione seu incompatibilitate ut supra ponderata, ob alienandi & hypothecandi facultatem resultantem, nedum à qualitate mere hereditaria, & à clausula *ad habendum*, cum similibus id denotantibus, sed etiam ex verbis expressis, unde intrare videtur dictus conciliativus intellectus per Rotam datus, ut prohibitio percipiat solum interesse seu præjudicium ipsius domini directi ratione laudemiorum, atque ut sciat novum emphyteutam, non autem ad alium effectum, ideoque hæc defectus non sit ab alio allegabilis, quam ab ipso domino, ex *Oldrado conf. 139. num. 7. cum aliis per Menoch. conf. 129. num. 32. Surd. conf. primo num. 86.* de quibus in his terminis emphyteuticis *Martin. Andr. dicta decis. 105. num. 13.* cum qua simpliciter, abique alia auctoritate vel ratiocinatione procedi, ut *in dicta decisione 170. num. 18. & 19.*

par. 9. rec. aliàs 196. numer. 16. post Zacch. de oblig. quæ forsan fuit potissimum resolutionis fundamentum.

Verum, nisi me deciperet illa affectio quæ Advocatorum intellectum sæpè fascinare solet, potissimè in ista causa, in qua scribebam, nedum tanquam Advocatus, sed tanquam amicus d. de Legibus qualificati Curialis, mihi videbatur hoc assumptum nimis periculosum, nullique innoxium auctoritati vel rationi; Quatenus enim pertinet ad auctoritates, tam *Oldrad. Menoch. & Surd.* ac aliorum apud eos, quam etiam *Rotæ apud Andr. dicta decis. 105.* percipiunt terminos divertos, ubi scilicet agitur de vera, & formali alienatione rei per translationem domini, & possessionis de facto in alterum, adversus quem tertius opponat de non dominio, vel de non possessione ratione nullitatis, quæ ut potè ad favorem certæ personæ inducitur, atque eatenus militans, quatenus scilicet desuper ille ejus animum declararet, non est à tertio allegabilis, juxta plenè deducta per *Surdum decis. 108. ubi addentes & alios.*

Quicquid autem sit de istis terminis, quorum declarationem ut potè extra casum incongruum eras asumere, illos dicebam à nostra controversia extraneos, quoniam punctus non est in nullitate actus à tertio allegabili, & quod pendet ab eo, an illa sit ipso jure, vel relulet ope exceptionis, ex deductis per *Gravian. discept. 691. num. 2. num. seqq.* & frequenter super ista conclusione habetur actum *sub titulo de contractibus in genere, ac aliis*, sed est in non actu, id est in negatione hypothecæ, in qua fundatur dicta superius innumata receptissima conclusio de regulanda anterioritate ab assensu, non autem à facto partium. Tum quia ubi agitur de hypotheca generali, nisi expressè dicatur, vel nisi ex facti circumstantiis constet, eam non esse in alio verificabilem, sub illa non veniunt bona prohibita, præsertim sub pœna, juxta doctrinam *Bar. in l. codicillis §. instituto ff. de legat. 2. cum concord. decis. 426. par. 1. divers. Cavaler. dec. 290. nu. 3. plenè adden. ad Bursat. dec. 749. ubi ceteri.*

Tum etiam, quia, ob legem concessionis adjectam, ipsa res de sui natura non recipit hypothecam, adinstar telæ habentis ceram, quæ non recipit aquam, & sic non jure annulationis seu retractationis diverti status de facto impressi, sed jure non impressionis, & qualitatis se opponentis principio, non expellendo jam ingressum in domum, sed ita tenendo domum clausam, impediendo ne ingrediatur, atque hæc est potissima ratio dictæ conclusionis, circa quam nostri majores per quemdam modum loquendi, & ad nostram capacitatem, adhibere quandoque consueverunt terminos potioritatis, quod scilicet creditores cum assensu, quamvis posteriores, sint potiores anterioribus assensum non habentibus, vel habentibus posterioriorem. Est etenim impropria loquutio, cum potioritas dicatur species privilegii seu limitationis, quæ præsupponat anterioritatem tanquam regulam in aliis juxta terminos textus *in l. in eisdem ff. qui potiores in pignore habeantur. & l. licet, ac l. assiduis Cod. eodem cum concord.* quales non sunt termini nostri, quoniam victoria creditoris habentis assensum in hujusmodi bonis prohibitis, non provenit à potioritate tanquam privilegio & speciali provisione legis, sed provenit ab ipso jure communi, ejusque generali provisione, per quam creditores hypothecarii vincunt, ac anteriores dicuntur in concursu chirographariorum, qui nullum habent temporis beneficium, & quales in hujusmodi bonis differtentibus dicuntur illi, qui content assensu, ut receptissimum est, tam apud feudistas illarum

illarum regionum, in quibus ea materia est frequens, quam apud Hispanos in bonis illorum primogenitorum & majoratum, ex iis, quæ cæteris relatis plenè ac sæpius insinuantur per *Salgad. in ejus labyrint.* Ac etiam in nostra Romana Curia super officiis, ut supra insinuatum est, & quas theoreticè & practice receptas, ac indubitatas conclusiones, ita inanes ac fatuas redderemus, quoties ipse Papa vel Rex respectu feudorum vel officiorum se non opponat, quo nil absurdius.

16 Et ultra rationem prædictam, deficientis scilicet hypothecæ ratione incapacitatis rei nunquam impressæ, urget etiam alia ratio passim considerata per DD. de qua frequenter *sub dicto tit. de Regalibus ad materiam officiorum, ac locorum Montium*, publicæ scilicet fidei, quæ aliàs elusa remaneret, quoniam ubi quis super hujusmodi bonis de dicta cautela assensus domini est sollicitus, dicitur principaliter sequi potius fidem ipsius Principis, seu alterius, ad quem assentiri pertinet, quam ipsius debitoris, seu aliter contrahentis, undè illum & non istum in ejus auctorem agnoscit, aliàs non contrahitur, nisi perquisitis publicis, vel privatis libris domini seu alterius assentiri debentis, certificatus esset quod super ipsa re alia vincula adjecta non essent, seu si adessent, non tamen talia, quod totum absorbeant, ita ut sibi quoque consultum remaneat; Et hic erat casus, quoniam isti creditores, nisi legis dispositioni, dictæque diligentæ contraxerunt, aliàs non contrahitur, unde legum notitia decepit præsertim dictum caudicum, ut me quoque, & fortè quemcumque alium decepisset.

17 Neque præmissis obviare dicebam dictam hæreditariam qualitatem, seu alienandi & hypothecandi facultatem etiam in verbis expressam, quoniam tunc argumentum incompatibilitatis seu contradictionis intrat, quando agitur de interpretatione, ut frequenter habemus circa operativam clausulam *ad habendum* cum similibus; Quando autem subsequens prohibitio est expressa & literalis, tunc quia non intrant præsumptiones & argumenta, neque in actibus inter vivos prætendi potest vitiatio, sequitur, quod subsequens prohibitio non dicitur contradictoria, seu omnimodè correctoria, sed solum restrictiva seu modificativa, quod scilicet, possit quidem emphyteuta alienare, obligare, seu aliàs disponere, sed cum certa qualitate seu conditione, quod scilicet adhiberi debeat ipsius domini assensus, undè propterea dicta facultas rectè operativa remanet, ad effectum, ut dominus assentiri teneatur, & non possit emphyteuta alienare vel obligare volenti suum assensum denegare, neque prætere, quod non possit in quemcumque hæredem transferre, sed non indè sequitur, quod dictam modificativam legem sibi adjectam, & ad cujus limites dominus declaravit dictam præcedentem facultatem dedisse, spernere possit.

Undè in dictis terminis feudorum, vel officiorum habemus, quod in feudis emphyteutis, præsertim Regni Neapolitani, hæreditariam, seu mixtam qualitatem habentibus, quoties feudatarius non caret successore, Rex non solet nec potest alienationi, vel obligationi denegare assensum, quem passim concedit, non indè tamen sequitur, quod sine illo, jus creditoribus vel aliis contrahentibus in feudo acquiratur: Idemque habemus in officiis venalibus Romanæ Curie, quoniam, ubi ratione gravis ætatis vel infirmitatis non urget ratio fraudis, Papa, non debet, nec solet denegare assensum, *Card. de Luca de Emphyteusi Pars II.*

quem passim petentibus concedit, sed non per hoc sine illo jus in rem vel ad rem acquiratur cum similibus, & sic verè istud fundamentum omninò fallax videtur.

18 Minus subsistere credebam alterum commoditatis, ex rationibus & fundamentis super hac materia particulariter deductis in *Tusculana Salviani hoc eodem titulo disc. 44.* Cum enim bona jam distracta essent, atque in tertium translata, & concursus esset super pretio ipsius proprietatis, profusus improprium ac legaliter impossibile est adaptare hos terminos commoditatis, quæ supponit dominii & possessionis perseverantiam in ipso debitore, cujus vice & nomine creditor tanquam procurator in rem propriam caput fructus ab ipsa re separatos, tanquam bona libera & alio, alia, ut latius in *dicta Tusculana.*

19 Demùm quoad ultimum hujus decisionis fundamentum, quod concursus non esset in ipsa re prohibita, sed in pretio, quod non dicitur feudale vel emphyteuticum seu aliàs differens, sed liberum & allodiale, clarior magisque inevitabilis erat fallacia, quoniam dicta conclusio de pretio non succedente loco rei, rectè procedit, ubi illud retractum est ex voluntaria venditione, seu privato facto debitoris, ita ut habenti de assensu domini ipsam rem affectam, salva remaneant jura, liberque regressus ad ipsam rem contrahentem possessorem, in quem distracta sit, unde propterea nihil sua interest, pecuniam ab emptore solutam, per venditoris creditores avocari, sed solum præjudicium est ipsius emptoris, qui sibi imputet, cur ita minus cautè contraxit, & in his terminis loquitur *Manent. dicta dec. 58.* Secus autem, ubi venditio rei facta est de mandato judicis, ad effectum ut pretium liberetur creditoribus in ipsa re jus habentibus, juxta eorum debitum ordinem, ita assecurando emptorem, qui re & pretio nullatenus carere potest, cum tunc absolutum sit pretium succedere loco rei, ut cæteris antiquioribus allegatis firmant *Franch. dec. 64. & 25. Curr. de feud. par. 1. cap. 8. num. 8. Galeot. lib. 2. contro. 63. num. 17. Marcan. disput. 76. num. 16. Prat. observ. 17. nu. 11. Hodorn. ad Surd. dec. 306. num. 4.* ubi in specie explicat dictam decisionem 58. *Manente* atque talis est praxis indubitata & generalis, ideoque concludendo, dicta resolutio non videtur tuta, quodq; in repositione probabilis sperari debeat recessus, cum in hoc, ut supra cum exteris dicere consuevi, consistat hujus Tribunalis nimium commendanda integritas, quod suarum resolutionum affectio illud non flectat, sed libenter agnita melius veritate recedit à resolutis.

MEDIOLANEN, DEVOLUTIONIS

PRO

ECCLESIA PAROCHIALIS

S. VITI

CUM

PETRO FRANCISCO

GLUSSIONANO

*Casus decisus per Rotam pro Petro
Francisco.*

De interdicto, seu remedio possessorio retinenda,

M

henda,